

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

BASSEVELDE-LANDSDIJK | Een pop in de preekstoel. Hij ziet niet, hij zwijgt. Maar beeld je achter zijn stille ogen de blik in van een pastoor, honderd jaar geleden. Hij denkt er het zijne van. Zijn kleren, zijn portret en de voorwerpen die door zijn handen gingen: nu zijn ze iets om naar te kijken. Vijf kerk-fabrieken werkten mee aan de tentoonstelling *De zeven sacramenten vroeger en nu*. Meneer pastoor begrijpt het niet helemaal, maar knikt goedkeurend als het licht uitgaat. Om de mensen die het verhaal, op hun manier, samen voortzetten.



De Dodentocht



ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

Er is één voordeel aan deadlines. Ik kan nu ongeremd schrijven over mijn deelname aan de 100 km Dodentocht van Bornem die nog moet komen en die voorbij zal zijn wanneer dit stuk verschijnt. Ik kan bijgevolg in het midden laten of ik in mijn missie slaagde of niet. Alhoewel, slagen zal ik zeker, want het doel – het sponsoren van Make-A-Wish, waarvoor collega's An, Greta, Sonja en ik wandelen – zal in elk geval gebeuren.

Iedere deelnemer zal wel zijn persoonlijke reden hebben om zijn Dodentocht aan te vatten. De sportieve prestatie, een grens willen verleggen, de gevolgen dragen van een uit de hand gelopen weddenschap... Voor mij wordt de tocht de afsluiting van een bijzonder, moeilijk, stressvol, maar ook leerrijk jaar (zoals in het onderwijs denk ik in school- of academiejaren). De manier om zaken los en achter me te laten.

In een knap boekje stuitte ik op het volgende. Gevraagd naar de voorwaarden voor geestelijke gezondheid, antwoordde Freud: „Werken en liefhebben.” Later voegde hij daar nog aan toe: „Goed kunnen omgaan met verliezen.” Bij kinderen gaat het eigenlijk om hetzelfde: vervang gewoon ‘werken’ door ‘leren’ (het verwerven van nieuwe of het aanpassen van bestaande kennis, gedrag, vaardigheden of waarden in de brede zin van het woord).

Als ik naar mijn patiënten kijk, stel ik vast dat er het afgelopen jaar hard werd gewerkt. Rani bijvoorbeeld leerde naar zichzelf te kijken en zich niet voortdurend te spiegelen aan anderen. Ze stond een tijd aan de zijlijn, kon haar taken niet opnemen. Om te kunnen functioneren moest ze eerst zichzelf kennen. We puzzelden haar ‘zijn’ samen. Allemaal stukjes die bij haar passen: grappig, inlevend, sociaal, maar ook dyslexie, onzeker en binnenvetter typeren haar. Een puzzel met lichte en donkere tinten. Zich met al die sterke en minder sterke kanten goed genoeg vinden, dat moest Rani leren.

Er was ook veel liefde, heel veel. Van ouders voor kinderen en andersom. Daan is bijna tien, hij wordt opgevangen in een pleeggezin. Hij torst een hele rugzak mee, dreigt alles te verliezen nu zijn biologische mama de banden met het pleeggezin wil doorknippen. Hij geraakt het noorden kwijt, reageert agressief. Gelukkig beseft zijn mama dat graag zien ook betekent je kind alle kansen geven. Wanneer Daan hoort dat hij in het pleeggezin mag blijven, kan hij opnieuw ontspannen. Samen spelen we yahtzee, Daan kan weer kind zijn.

Om elkaar geven, zag ik ook bij Koen. Hij bleek een enorme steun voor de vriend die zijn broertje verloor. Je moet bedenken dat de omgeving Koen als minder sociaal

vaardig beschouwt. Zijn woorden „Je gaat toch niet lopen wanneer je vriend zoiets meemaakt”, leren mij iets heel anders.

Te veel mensen in mijn omgeving ervaarden dit jaar dat verlies ook bij het leven hoort. De nabestaanden van de schoolkinderen die de busramp in Sierre niet overleefden, de collega wiens vader overleed, wij allen met het heengaan van onze vriendin. De mama voor wie ik mijn Dodentocht loop, weet dat ik haar ongelooflijk respecteer. Met haar verdriet. Ze is een prachtmama, ook al gelooft ze dat momenteel zelf niet. Werken en liefhebben kan ze als geen ander. Hopelijk vindt ze ook de kracht om het geleden verlies een plaats te geven.

Het was meer dan ooit een jaar over, door en samen met mensen. Relaties stonden centraal, een nieuw team kreeg vorm. Met alles erop en eraan: enthousiasme en warmte, botsingen en twijfels. De neuzen geraakten in dezelfde richting, de conflicten werden opgelost, de trein begon te bollen. Leerrijk! Daarom wil ik eindigen met deze Zoeloewijsheid: „Een mens is een mens door andere mensen.” Als de Dodentocht lukt, zal dat ook zijn door de steun van die anderen. We hebben een fantastische supportersclub. Daarom: Ignace, Laure, Leen, Lilly, Mieke, Rachel, Sofie en Wendy. Dankjewel!!